

гиятъ -- на чувствата. Стойко гледаше на войната като мислител, Боянъ — като художникъ. Ала и двамата бѣха българи.

Имената на Лозенградъ, Петра, Селиолу станаха знаме. Стойко и Боянъ бѣха опиянени отъ успѣха на българското войнство. Тѣ забравиха, че всѣко опиянение е гибелно. — Следъ прекратяване боеветъ при Колиби, Петъръ Габара разбра, че Боянъ е билъ пронизанъ съ куршумъ въ челото и погребанъ на полесражението. Тая вестъ го потопа въ скърбъ. И се чудѣше какъ да съобщи на Андрея. Въ този огънь на мжка — падна гръмъ врѣхъ него: донесоха му, че при едно отстъпление при Кара-Су — Стойко изчезналъ безследно...

Появи се и холера.

Дойде първото примирие. Андрея Поряза подири на бойното пиле Габара, бащинска тжга да си сподѣлятъ.

Двамата стари другари много горчиви дни бѣха минали; много пжти сж дѣлили грозна участъ — и все при среща можаха дума да смѣнятъ. Ала сега такава тжга бѣ легнала на гърди, че нѣщо имъ бѣ сключило челюсти и дума на уста не дойде.

Стояха единъ срещу другъ въ походната палатка и нищо не си продумватъ.

Нощъта преваляше.

А тѣ сѣднали до разгорѣли въглища въ голѣмъ мангалъ, пушатъ, мълчатъ и пухкатъ.

Какво е капка въ морето или зърно пѣсъкъ въ пустинята — такава е скръбъта на едного въ време на война предъ голямата, необятна, недоловима и безпредѣлна скръбъ на хилядитъ майки и бащи по чеда, оставили кости по бранни полета. Ала всѣка капка трепти въ себе си, всѣка пѣсъчинка тежи за себе си. Всѣка капка огледва въ себе си небето; всѣка дребна пѣсъчинка е частица отъ безкрайната пустиня; и всѣко сърдце на родителя е единъ кжтъ отъ голѣмия миръ на